

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς καὶ τὰ ἱερὰ παιδὶκὰ περιοδικὰ σύγγραμμα, ἀλλήθις περικλυτὰ εἰς τὴν γὰρ ἡμῶν πατριδα,
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστερὰ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 40

Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας εἰς τὴν ἐν σελίδι 316 προκήρυξιν.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ (Συνέχεια· ἴδε Σελ. 305)

Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἐκτωρ εἶχεν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν γραφεῖον, ὁ Ναπολέων προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, τὸν ἐκύταξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ τῷ εἶπε :

— Ξεύρεις ὅτι εἶσαι πλέον ἄνδρας ;
Ὁ νεανίσκος ἐκοκκίνισεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

— Πόσον ἐτῶν εἶσαι ; ἐξηκολούθησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Δεκαεπτὰ ἐτῶν, Μεγαλειότατε. Κοντεύω . . .

— Δεκαεπτὰ ἐτῶν ! Εἶνε ἡλικία ποῦ πρέπει κανεὶς νὰ ἀρχίσῃ νὰ κυνηγᾷ τὴν δόξαν, ἂν θέλῃ νὰ ἔχῃ κάποιαν πιθανότητα ὅτι θὰ τὴν φθάσῃ ! . . . Θὰ προσπαθῶ νὰ σου παράσχω τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Εἶσαι ὑγιής, δυνατὸς καὶ ἀρκετὰ φρόνιμος, μολοντὶ σοῦ ἀρέσει καμμίαν φουρὰν νὰ κάμνης τὸν τρελόν. Θὰ σ' ἔχω ὑπ' ὄψει μου. Τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα ἀπέρχομαι νὰ τεθῶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ. Ἀρὰ τὸ θεωρήσω ἀναγκαῖον, θὰ σε καλέσω πλησίον μου.

— Δέν με πέρνετε μαζί σας, Μεγαλειότατε ; ἐπρότεινε ταπεινῶς ὁ Ἐκτωρ.

— Ὅχι· ἀργότερα. Θὰ περιμένω ὡς νὰ συμπληρώσῃς τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος. Τότε θὰ σε καλέσω καὶ θὰ με ὑπηρετήσῃς ὡς διαγγελεὺς.

— ὦ, Μεγαλειότατε ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ, ἀνίκανος πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαρὰν του. Θὰ γίνω λοιπὸν ἀξιωματικὸς ! Θὰ φορέσω ἐκείνην τὴν λαμπρὰν στολὴν, τὴν κυανὴν καὶ ἀργυράν ;

— Νά, νά ! δέν σοῦ το ἔλεγα, ὅτι σοῦ ἀρέσει νὰ φαίνεσαι τρελός ; . . . Ὁρίστε ! ἐγὼ νὰ του ὁμιλῶ διὰ δόξαν, κ' ἐκεῖνος νὰ μου ἀποκρίνεται διὰ στολὰς ! Τί νὰ περιμένω ἀπὸ τέτοιον ἄνθρωπον ; . .

Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε καλλίτερα νὰ σε ἀφήσω ἐδῶ γιὰ πάντα !

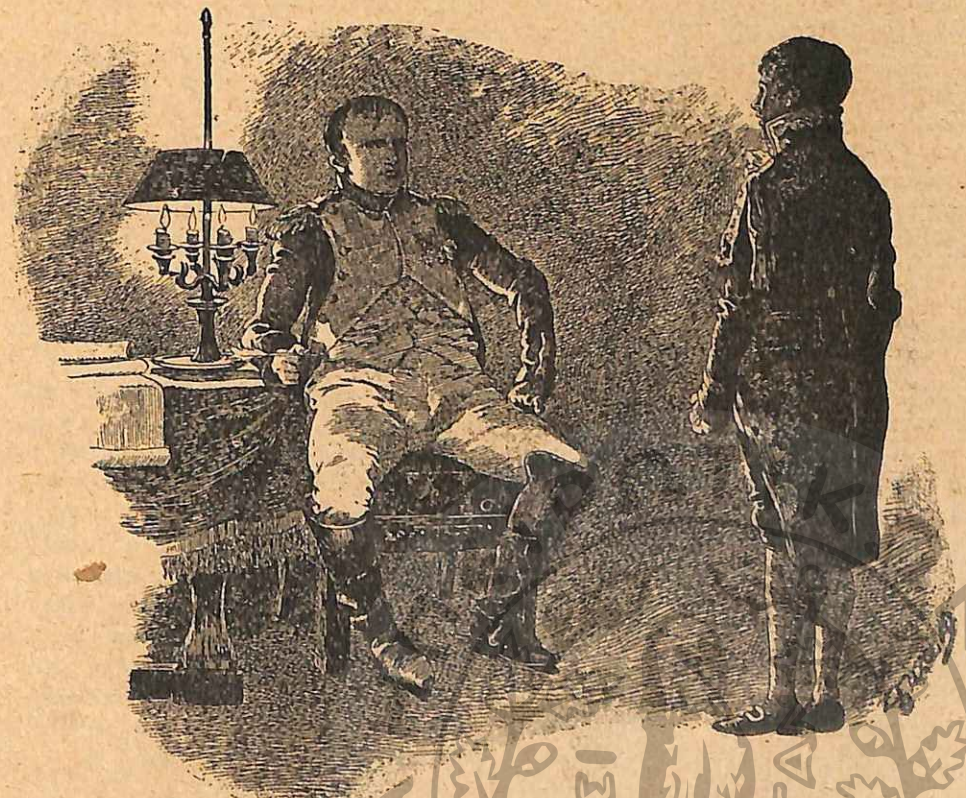
— Ὅχι, ὄχι, Μεγαλειότατε ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ μετὰ ζέσεως. Θὰ εἶμαι εὐτυχής νὰ σας ἀκολουθήσω ὑπὸ οἰανδήποτε στολὴν !

— Ἀ, τώρα μάλιστα, ὁμιλεῖς λογικώτερα· πιστεύω δὲ ὅτι, τρελὸς ἢ φρόνιμος, πάντοτε θὰ με ὑπηρετήσῃς πιστῶς.

Μέγας ἦτο ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον ὁ Ναπολέων ἡτοιμάζετο νὰναλάβῃ, τὴν ἀνοιξὶν ἐκείνην τοῦ 1813· πάλῃ ἄνισος, διότι εἶχεν ἐναντίον του ὅλην τὴν Εὐρώ-

Μεταξὺ τῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ πολεμήσουν διὰ πρώτην φουρὰν, ἦσαν καὶ οἱ Παῖδες τῆς Φρουρᾶς, τοὺς ὁποίους εἶδομεν πρὸ δύο ἐτῶν, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπεθεώρει τὴν φρουράν του ἐπὶ τῆς πλατείας Καρρουζέλ. Ἐκ τῶν ὀκτακισχιλίων νεαρῶν ὀπλιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὸ σῶμα τοῦτο, οἱ μεγαλύτεροι, οἱ ἔχοντες περίπου τὴν ἡλικίαν τοῦ Ἐκτορος, ἐκλήθησαν ἤδη νὰποτελέσουν μέρος τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ στρατοῦ.

Τὴν 15 Ἀπριλίου ὁ Αὐτοκράτωρ,

«Ξεύρεις ὅτι εἶσαι πλέον ἄνδρας ;» (Σελ. 313, στήλ. α'.)

πὴν συνησπισμένην. Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς ἐκ Ρωσσίας ἐπιστροφῆς του, εἶχεν ἐργασθῇ συντόμως πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τοῦ στρατοῦ του, ὁ ὁποῖος, ἂν δέν ἦτο ὅσον ἄλλοτε πολυάριθμος, ἦτο ὅμως ἐπίσης καλῶς συντεταγμένος, καλῶς ἐφοδιασμένος, περὶταρκεύμενος, πλήρης ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

ἀφῆσας τὴν διεύθυνσιν τοῦ κράτους εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν, καὶ ἀσπασθεὶς τὸν μικρὸν Βασιλεῖα τῆς Ρώμης, τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύετο καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τῆς κομῆσης Μοντεσκιού—τῆς Μαρμας-Κιού ὅπως τὴν ἔλεγε τὸ παιδίον,—ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ Σαιν-Κλου διὰ τὸ στρατόπεδον. Τὴν 2 Μαΐου ἐνίκησε

τούς Πρώσους ἐν Λύτσην, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐκέρδισε δευτέραν μάχην ἐν Μπούτσην, (γερμανικαὶ πολέμιοι καὶ αἱ δύο, διάσκημοι διὰ τὰς ναπολεντέους ταύτας νίκας.) Ἡδυνάτο τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ Νίκη ἐπανήλθε διαπαντός ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ Αὐτοκράτορος. Οἱ νεοσύλληκτοι ἐπέδειξαν ἔκτακτον ἀνδρείαν καὶ ἀντοχήν, ὁ δὲ στρατάρχης Νεύ, ὁ ἀνδρεῖος τῶν ἀνδρείων, εἶχεν εἶπῃ περὶ αὐτῶν ὅτι ἦσαν ἐφάμιλλοι τῶν παλαιμάχων.

— Οὐδέποτε εἶδα μεγαλητέραν ἀνδρείαν καὶ ἀφοσίωσιν, ἔλεγεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς νέους!

Νικητὴς ὁ Ναπολεὼν, ἀπληστος μαχῶν, ἐπέμενε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον. Καὶ ὅμως ἡ ἐν Μπούτσην μάχη τῷ εἶχε στοιχίσῃ ἀκριβὰ. Εἰς αὐτὴν ἔχασε καὶ τὸν Δυρόν, τὸν ἀρχαιότερον, τὸν πιστότερον τῶν φίλων του. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἔκλυσε εἰλικρινῶς, διότι ἡ ἀγάπη τῶν ἡττομένων αἰσθάνεται. Ἀλλ' εἰς τὴν φιλοδοξίαν του ἐθυσίασε τὰ πάντα καὶ οὐδὲν ἀτύχημα ἦτο ἱκανὸν νὰ τῷ γίνῃ μάθημα.

Ἡ εἰδησις τῶν πρώτων τούτων νικῶν ἐχαιρετίσθη ἐν Παρίσις μετὰ τοῦ μεγαλητέρου ἐνθουσιασμοῦ. Μεθ' ὅλας τὰς καταστροφὰς τὰς ἐκ τῆς προηγουμένης ἀτυχοῦς ἐκστρατείας, ὁ Ναπολεὼν ἐξηκολούθη νὰ ἀρχῇ τῆς Γαλλίας, καὶ ἡ Γαλλία νὰ ἄρχῃ τοῦ κόσμου!

Οὐδεὶς ἐξεδήλωσε ζωηροτέραν χαρὰν ἀπὸ τὸν Ἐκτορά· ἀλλ' εἰς μάτην προσεπάθησε νὰ κάμῃ καὶ τοὺς φίλους του νὰ τὴν συμμερισθῶν.

— Μάθε, παιδί μου, τῷ εἶπεν ὁ κύριος Μορανζὴς με κάποιαν ἐπιστημότητα, ὅτι δὲν ὑπάρχει νίκη ἀνωτέρα καὶ πολυτιμότερα τῆς εἰρήνης. Αὐτὸ μόνον ὑπολείπεται νὰ μάθῃ ὁ Αὐτοκράτωρ!

— Καὶ ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ, προσέθεσεν ὁ πολίτης Δαγκέν, τὸ μάθημα τοῦτο νὰ μὴ στοιχίσῃ ἀκριβὰ εἰς τὴν Γαλλίαν! Μόνον με τὸν γηραιὸν τοῦ φίλου Περόλλην ὁ Ἐκτωρ εὕρισκετο εἰς πλήρη συμφωνίαν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων.

— Ἀς τα βλέπουν! ἐφώναζεν ὁ γηραιὸς λοχίας, ὅς τα βλέπουν, αὐτοὶ ποῦ ἔλεγον ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἀξίζει πλέον τίποτε! ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὰ βάλλῃ μετὰ τὴν εὐρωπαϊκὴν Συμμαχίαν! ὅτι ὁ στρατὸς του ἦτον ὀλίγος καὶ οἱ στρατιῶταί του νέοι. Νέοι! Καὶ μήπως δὲν ἤμεθα ὅλοι νέοι, στρατηγοὶ καὶ στρατιῶται, εἰς τὸ Ἀρκόλιον, εἰς τὸ Ρίβολι, εἰς τὸ Μαρέγκον, εἰς τὴν Ἀουστερλίτσην; Ναι, ὁ στρατὸς μας ἀποτελεῖται ἀπὸ νεοσυλλέκτους, ἀπὸ παιδιά, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς Παῖδας τῆς Φρουρᾶς, τοὺς ὁποίους εἶχα τὴν τιμὴν νὰ διδάξω ἐγώ! Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ σπᾶσῃ γιὰ καλὰ τὰ μούτρα τῶν κυρίων Συμμάχων. Ἐννοία σου, καὶ ὁ Κοντοδεκανέας θὰ τοὺς

δείξῃ ὁλονὼν πὸς ἅπιδια βάζει ὁ σάκος! Ὅθ' ἰδῇς τώρα νίκας πού δὲν τὰς εἶδες ποτέ σου!

Αὐτὴν τὴν ἐλπίδα εἶχε καὶ ὁ Ἐκτωρ, καὶ δὲν ἐβλέπε τὴν ὥραν, πότε ὁ Αὐτοκράτωρ νὰ τὸν καλῇ πλὴσίον του.

Ἐπιτέλους ἦλθε καὶ ἡ μετὰ τῶν παλμῶν ἀναμενομένη στιγμή. Περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου ἐλήφθη Διάταγμα, φέρον τὴν αὐτοκρατορικὴν σφραγίδα, καὶ περιέχον τὰ ἑξῆς:

«Ὁ ὑπολοχαγὸς Ἐκτωρ Ἀλβας διατάσσεται νὰ συνοδεύσῃ τὴν Αὐτοκράτειραν εἰς Μαγεντιάν· ἐκεῖθεν, θανατάθῃ ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι, ὡς Διαγγελεὺς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.»

Εἶχε συνομολογηθῇ ἀναχωρή, καὶ ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῶν οἱ ὅροι τῆς εἰρήνης. Ἀν ἐπὶ ἤρχετο διαφωνία, αἱ ἐχθροπραξίαι θὰ ἐπανελαμβάνοντο τὴν 10. Αὐγούστου. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐπιθυμῶν νὰ διέλθῃ τὰς ὀλίγας ἐκείνας ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τῆς Αὐτοκρατείας, τὴν ἀνέμενε εἰς τὴν Μαγεντιάν (γερμανικὴν πόλιν ἐν τῷ δουκάτῳ τῆς Ἑσσης ἐπὶ τοῦ Ρήνου.)

Ὁ Ἐκτωρ ἀνέγνωσε μυριάκις τὸ ἔγγραφο ἐκεῖνο. Δὲν ἠδύνατο νὰ ποσπᾷ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὰς δύο ἐκείνας λέξεις «ὑπολοχαγὸς Ἀλβας.» Ἦτο λοιπὸν ὑπολοχαγός! Ὅποια χαρά!.. Καὶ ὅμως τὸν ἐλύπει κάτι... τὸν ἐλύπει ἡ ἀναχωρή, πρόδρομος, ὡς ἔλεγον, τῆς εἰρήνης.

Ἐτρεξεν ἀμέσως εἰς τοῦ κ. Μορανζὴ καὶ ἀνήγγειλε τὴν μεγάλην εἰδησιν:

— Προσκαλοῦμαι ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὡς Διαγγελεὺς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Κρίμα ὅμως ποῦ δὲν θὰ πολεμήσω... θὰ γίνῃ εἰρήνη!

— Τὸ εὖχομαι, ἀλλὰ δὲν το ἐλπίζω, ἀπήντησεν ὁ κύριος Μορανζὴς. Οἱ ἐχθροὶ μας θὰ προβάλλουν ὅρους, τοὺς ὁποῖους ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ δεχθῇ, αἱ ἐχθροπραξίαι θὰ ἐπαναληφθῶν καὶ οἱ Σύμμαχοι θὰ μας συντρίψουν διὰ τῆς ἀριθμητικῆς τῶν ὑπεροχῆς. Ἐμαθὼν τὴν τέχνην τῶν πολλῶν ἀπὸ αὐτὸν τὸν Αὐτοκράτορα καὶ θὰ στρέψουν κατ' αὐτοῦ τὰ ἴδια τοῦ διδάγματα. Ἡ ἀναχωρή αὕτη εἶνε τὸ προοίμιον ἀγῶνος μεγάλου καὶ πεισματώδους. Ὡ, μία ἡττα θὰ ἦτο δι' ἡμᾶς τραῦμα θανατηφόρον, καλὸν ἀνεπανόρθωτον.

Ἀς ἦτο δυνατόν νὰ το ἐννοήσῃ αὐτὸ ὁ Αὐτοκράτωρ! Ἡ Γαλλία, ὁ κόσμος ὅλος ζητεῖ τὴν εἰρήνην. Ἀλλὰ χάριν αὐτῆς ὁ Αὐτοκράτωρ πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃ μέρος τῶν κτήσεών του καὶ ἰδοὺ τί δὲν θὰ κάμῃ ποτέ!

— Ἐννοεῖται, ἀπεκρίθη ὁ Ἐκτωρ. Διὰ τί, κατακτᾷ κανεὶς μίαν χώραν; Διὰ νὰ τὴν δώσῃ ὀπίσω;

— Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸ πρέπει νὰ κάμῃ! Δὲν θὰ θελήσῃ μετὰ τὸ καλὸ καὶ πολὺ

φοβοῦμαι ὅτι θὰ τὸν ἐξαναγκάσουν διὰ τῆς βίας.

Ἀλλ' οὔτε οἱ λόγοι οὗτοι, οὔτε ἄλλοι οἰοιδήποτε, θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ μειώσουν τὴν ἐπὶ τὸν ἀστέρα τοῦ Ναπολέοντος πεποίθησιν τοῦ Ἐκτορος. Καὶ πλήρης ἐλπίδων καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἀπεχαιρέτησε τοὺς φίλους του καὶ ἠνώθη μετὰ τὴν συνοδίαν τῆς Αὐτοκρατείας, ἡ ὁποία τὴν 21 Ἰουλίου ἐφθασεν εἰς Μαγεντιάν, ὅπου ἐπρόκειτο πάλιν νὰ δοθῇ σειρὰ ἐορτῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους. Φεῦ! ἦτο τὸ τελευταῖον μεῖδιμα τῆς Αὐτοκρατορίας!

[Ἐπετα συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

21 Σεπτεμβρίου.

ΡΓΑ, μετὰ κόπου καὶ πόνου, στηριζόμενος εἰς τὸ δοκάνικι τοῦ καὶ εἰς κάθε βῆμα στενάζων, προχωρεῖ ὁ χωλὸς στρατιώτης. Εἶνε προφανὲς τραυματίας τοῦ πολέμου, πρὸ ὀλίγου ἀφῆκε τὸ Νοσοκομεῖον. Πόσον ἀδύνατος εἶνε, πόσον ἐξητλημένος, πόσον ὠχρὸς. Πολὺ ὑπέφερε, πολὺ ὑποφέρει. Τὸ βάδισμα δι' αὐτὸν εἶνε μαρτύριον.

Ἐργεταὶ ἀπὸ μακρὰν, καὶ πηγαίνει ἴσως μακρὰν. Ὁ ἥλιος τῆς μεσημβρίας καίει φλογερὸς ὁ ἰδρὼς τοῦ χωλοῦ ρεεῖ ἀφθονός. Στέκεται ὀλίγον διὰ νὰ τὸν σπογγίσῃ, διὰ νὰ ξεκουρασθῇ, ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πεζοδρομίου, μετὰ βλέμμα μελαγχολικὸν κυττάζων τοὺς διαβάτας, οἱ ὁποῖοι ἀντιπαρέρχονται φαιδροὶ καὶ ἀμέριμνοι, χωρὶς κανεὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὸν δυστυχῆ στρατιώτην...

Ἐκαμε πάλιν νὰ προχωρήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω πῶς, τὸ δοκάνικι περιεπλέχθη εἰς τὸ ἄλλο του πόδι, τὸ γερὸν, καὶ ὁ στρατιώτης κατέπεσε βαρὺς εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου, ἐπάνω εἰς τὰ χόματα... Μία ἄμαξα διερχομένη, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν καταπλακώσῃ.

— Ὡχ, μάνα μου! ἔκαμεν ὁ στρατιώτης.

— Ἀμαξῶ, στάσου! στάσου! ἐφώναξε τότε μία φωνὴ τρυφερά καὶ γλυκεῖα, πλήρης συμπαιδείας.

Καὶ ἐκ τοῦ ἀδιαφόρου πλήθους ἀπεσπάσθη μία κόρη μαυροφόρα, ἕως δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν στρατιώτην, τὸν ἐβοήθησε νὰ σηκωθῇ, τὸν ἐκάθισεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ πεζοδρομίου, τοῦ ὠμίλησε γλυκά, τοῦ ἐσπόγγισε μετὰ τὸ μανδύλιν τῆς τὸ πρό-

σωπον, τὸ ἰδρωμένον καὶ σκονισμένον...

Κατόπιν ἐκάλεσε τὴν ἄμαξαν, ἔβαλε μέσα τὸν στρατιώτην, ἐπλήρωσε τὸν ἄμαξαν καὶ τὸν διέταξε νὰ ὑπάγῃ τὸν στρατιώτην ὅπου ἤθελε.

Τὰ μάτια τῆς εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἦσαν δακρυσμένα. Ὡ, τί λαμπροὶ ἀδάμαντες καὶ πολύτιμοι μοῦ ἐφάνησαν τὰ δάκρυα ἐκεῖνα!...

22 Σεπτεμβρίου.

Κατ' αὐτὰς ἀπέθανεν ἐν Γαλλίᾳ ὁ διάσημος στρατηγὸς Βούρδαχης, Ἕλληνας τὸ γένος καὶ υἱὸς τοῦ Βούρδαχης ἐκείνου, ὁ ὁποῖος κατελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, εὗρεν ἐνδοξὸν θάνατον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς.

Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες εἶνε γεμάται ἀπὸ βιογραφίας καὶ ἀνέκδοτα τοῦ στρατηγοῦ Βούρδαχης. Ἐξ αὐτῶν ἀντιγράφω τὸ κατωτέρω ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἤρесе πολὺ.

Κατὰ τὸ 1864, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Βούρδαχης ἦτο δημοτικώτατος διὰ τὰ πολεμικά του κατορθώματα, ἐν παιδίον πενταετὲς ἡ ἐξαετὲς, καλῆς οἰκογενείας, φέρον στρατιωτικὸν πηλίκιον καὶ μικροσκοπικὸν ἔξος, τὸν συνήντησεν εἰς τὸν περίπατον καί, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῖος εἶνε ὁ λαμπροστόλιστος ἐκεῖνος ἀξιωματικός, ἐκλυσθὲν μόνον ἀπὸ τὸ φαῖδρον καὶ ἀγαθὸν τοῦ ὕψους, ἔλαβε τὴν τὸλμην νὰ σταθῇ καὶ νὰ τῷ ἀπευθύνῃ ἓνα στρατιωτικὸν χαιρετισμὸν, ὅπως ἤξευρεν.

Ὁ στρατηγὸς τὸ εἶδεν, ἐχαμογέλασε καὶ ἐστάθη.

— Δὲν γίνεται ἔτσι ὁ στρατιωτικὸς χαιρετισμὸς, μικρὲ μου! τῷ εἶπε καὶ λαβὼν τὴν μικρὰν χεῖρα τοῦ παιδιοῦ, τὸ ἔβαλε νὰ χαιρετίσῃ κανονικῶς καὶ ἀφύγως. Κατόπι προσέθεσε:

— Ὅταν θὰ γίνῃς στρατιώτης καὶ θὰ σ' ἐρωτοῦν ποῖος σ' ἔμαθε νὰ χαιρετᾷς στρατιωτικῶς, νὰ λέγῃς: Ὁ Βούρδαχης!

Τὸ ὄνομα τοῦ στρατηγοῦ ἦτο γνωστὸν καὶ εἰς τὸ παιδίον. Ἐκοκκίνισε καὶ ἔσπευσε νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν ποδιάν τῆς νταντᾶς του. Συγχρόνως ὁμοῦς ἠσθάνθη μίαν μεγάλην ὑπερηφάνειαν καὶ ἐξ αὐτῆς ἠντλησε θάρρος. Ἐκτοτε, ὡς ἂν ἐκείνη τὴν στρατιωτικὴν Βούρδαχην, ἐπανελάμβανε τὸν χαιρετισμὸν του. Καὶ ὁ στρατηγὸς πάλιν, ὡς ἂν ἐκεῖνος, πεζὸς ἢ ἐφιππος, ἀνταπέδιδε τὸν χαιρετισμὸν μετὰ ὅλην τὴν σοβαρότητα!

Ἀθήμερόν.

Ὅταν ἐγνώσθη ἡ παραίτησις τῆς Κυβερνήσεως, ὁ φίλος μου Γεώργιος ἔτρεξεν εἰς τὸ σπίτι του καὶ ἀνήγγειλεν:

— Ἐπεσε τὸ ὑπουργεῖον!

— Ποῖδ' ἀπ' ὅλα; ἐρωτᾷ ὁ μικρὸς ἀδελφός του Κίμων, γουρλῶν τὰ μάτια.

— Ὅλα! ὅλα! ἀπαντᾷ γελῶν ὁ Γεώργιος.

— Καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν;

— Ἐννοεῖται...

— Φέμματα λές! Τώρα ἐπέρασα ἀπὸ ἐκεῖ καὶ το εἶδα ὀρθοῖο!

...

Ὁ καλὸς ἐνθυμεῖται μόνον τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου. Ὁ καλὸς μόνον τὰ προτερήματα. Ὁ δίκαιος καὶ τὰ δύο.

Φ.

Η ΓΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΤΟΥ

ἡ
ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΝ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 306)

«Βάτος» ὠνομάζετο τὸ γειτονικὸν μας Ξενοδοχεῖον. Ἡ κυρὰ Κώσταϊνα ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ Ξενοδόχου. Ἡ Ἀμαλία ἦτο ἡ κόρη τῆς κυρὰς Κώσταϊνας καὶ ἡ γάτα, τὴν ὁποίαν εἶχα φρονέσει, ἦτο ἡ γάτα τῆς Ἀμαλίας. Διὰ τοῦτο λοιπὸν τὰ παιδιά τὴν ἔλεγον «Γάταν τοῦ Βάτου.»

Καὶ τώρα, πῶς τὸ ἔμαθεν ἡ Ἀμαλία; Ἐτρεξεν ἀρά γε κανένα παιδί καὶ τῆς ἔδωσε τὴν ἀπαίσιαν εἰδησιν; Τὴν εἰδοποίησεν ἀρά γε κανὲν προαίσθημα, ὅταν ἤκουσε τὸν πυροβολισμὸν; Δὲν ἤξεύρω! Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι μετὰ πέντε λεπτά ἡ Ἀμαλία εὕρισκετο ἐπὶ τοποῦ, κλαίονσα καὶ ὀδυρομένη, ἀπευθύνουσα πρὸς τὸ θῦμα τὰς γλυκυτέρας λέξεις, τὰς συγκινητικώτερας ἀποστροφὰς, καὶ στολίζουσα ἐν τῇ ἀγαπητῇ τῆς τὸν δολοφόνον μετὰ τὰ χειρότερα ἐπιθέτα.

«Νά, ὁ κύριος Γεώργιος τὴν ἐσκότωσε μετὰ τὸ τουφέκι του. Τὸν εἶδα ἐγώ!» τῆς εἶπεν ἓνα παιδί— τὸ ἴδιον ποῦ εἶχε γνωρίσῃ καὶ τὴν γάταν. Τὸ παληόπαιδο! ἐννοοῦσε νὰ ὀμιλῇ πάντα μετὰ τὸ νῆ καὶ μετὰ τὸ σῖγμα...

Ὁ «κύριος Γεώργιος» δὲν βγάζει λέξιν. Ἀπεναντίας ἐκρῆφθη ὀπίσω ἀπὸ ἓνα θάμνον καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ξεμυτίσῃ. Τώρα ποῦ ἐμεγάλωσα τὸν ἐνθυμοῦμαι τὸν ἑαυτὸν μου τότε, καὶ ἀκόμη φρίττω. Δὲν ἤθελα νὰ εἶμαι «οὔτε φύλλος ἐστὸν κόρφο του» κατὰ τὴν παροιμίαν...

«Στὸν τόπο ἔμεινε, κυρὰ Ἀμαλία— ἐξακολουθεῖ τὸ παιδί.— Ἐνὰ νιάου ἔκαμε μοναχὰ καὶ ἔπεσε. Τίποτε ἄλλο. Οὔτε κουνήθηκε περὶ. Εἶνε ψόφια, ξεύρετε, κατὰ τὴν πύφια, ἡ κακομοῖρα!...

Καὶ ἡ Ἀμαλία τὸ βλέπει αὐτό. Ἀλλοίμονον, τίποτε δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ κάμῃ... Πέρνει λοιπὸν τὴν γάταν εἰς τὴν ἀγκαλίαν τῆς καὶ φεύγει, ἀκολουθομένη ἀπὸ ὅλην τὴν τσοῦρμάν των παιδιῶν.

«Λυποῦμαι πολὺ γιὰ τὸ κακὸ ποῦ τῆς ἔκαμα— ἔλεγα μόνος μου, ἄμα ἐξήλθα

ἀπὸ τὸ κρησφύγετόν μου.— Ἀλλὰ ποῖος τῆς εἶπε νὰ ἔχῃ τέτοια παληόγата, ποῦ νὰ μὴν ἀφῖνῃ κόττα καὶ φωνά; Τὸ κάτω-κάτω τῆς Γραφῆς, ἡ ἀπώλεια δὲν εἶνε ἀνεπανόρθωτος καὶ γρήγορα ἡ δεσποινὴς Ἀμαλία θὰ παρηγορηθῇ.»

Ἀλλὰ μολοντοῦτο μ' ἐτυπτεν ἀκόμη ἡ συνείδησις.

Ὅταν ἀργότερα ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ τραπέζι, ὁ παπποῦς μοῦ εἶπεν ἀποτόμως:

— Ἀλήθεια, Γεώργιο, εἶδα σήμερον τὸν Κώστα τὸν ξενοδόχο. Ἡ κόρη του εἶνε ἀπαρηγόρητη ποῦ τῆς ἐσκότωσε τὴν γάτα. Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ ὀλοκλαίει. Τοῦ ὑποσχέθηται ὅτι θὰ ὑπάγῃς νὰ τῆς ζητήσῃς συγγνώμην.

— Συγγνώμην;... Ἀπὸ τὴν Ἀμαλία;... Ἐπειδὴ τῆς ἐσκότωσα τὴν γάτα τῆς; Καλὲ τί λέτε, παππού! Ἡ γάτα αὕτη μᾶς ἔφαγε δύο κόττες καὶ μᾶς ἐρῆμαξε τὴ φωνά, ποῦ ἦτον τὸ καμάρι τοῦ κήπου μας... Νὰ γαθῇ ἡ παληόγата! Αὕτη δὲν ἦτο ζῶν, ἦτο καθεαυτὸ στοιχεῖον κακοποιῶν. Θάλασσα, πῦρ καὶ γάτα τοῦ Βάτου, κακὰ τρία!

Δὲν ἤξευρα πλέον τί ἔλεγα.

— Σκέψου καλλιτέρα, Γεώργιο! ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ παπποῦς. Δὲν ἔχεις κανὲν δικαίωμα νὰ σκοτώνῃς τῆς ξένες γάτες μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι σε βλάπτουν. Ἡ γάτα τοῦ Βάτου σου ἐρῆμαξε τὴν φωνά; Ψίτ! μοναχὰ νὰ τῆς ἔκανες ἐκεῖνη τὴν ὥρα, θὰ ἔφευγε. Λέγεις ὅτι μᾶς ἐπνίξε τῆς κόττες; Ἀς μὴν ἀφῖνεν ἡ Μαργαρώ ἀνοικτὸ τὸ παράθυρο τοῦ κοιτοῦ. Νά, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ τὸ κλείνῃ, καμμία κόττα δὲν μᾶς ἔλειψε... Ἐλπίζω, ὅτι αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, δὲν τὸ ἔκαμες μετὰ κακία, ἐν τούτοις ὅμως...

— Ἐκαμα ἄσχημα, παππού, τὸ ἀναγνωρίζω! ἀνέκραξα ζωηρῶς. Ἀλλὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὴν Ἀμαλίαν, εἶνε ἀδύνατον. Ὅλοι οἱ συμμαθηταὶ μου θὰ το ἐμάνθαναν καὶ θὰ μ' ἐκοροΐδευαν.

— Ὅθ' ἔκαμαν πολλὴ ἀνόητα, Γεώργιο. Ποτὲ δὲν γίνεται κανεὶς γελοῖος, ὅταν δείχνῃ ἀγαθότητα καὶ καλὴν ἀνατροφήν.

— Ναι, ἀλλὰ... ἐπιθύρῃσα.

— Ἀλλὰ; Προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις!

Ἐλα, ἐλα, ἀφῆσέ τα αὐτὰ καὶ πῆγαινε ἀμέσως. Δύο βήματα εἶνε.

Ἐπῆρα τὸ καπέλο μου καὶ ἐξῆλθα. Ἀ, ἡμῖν πολὺ δυστυχῆς!

«Νὰ ὑπάγῃ, ἔλεγα, νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, μεσημέρι ὦρα, εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον! Νὰ με ἰδῇ τόσος κόσμος ποῦ τρώγει ἐκεῖ, μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ὁ καθηγητὴς μου τῶν μαθηματικῶν;... Νὰ προχωρήσῃ σαστισμένος, κατακόκκινος, καὶ νὰ μὴν ἤξεύρω τί νὰ πῶ... Ἀδελφοί... λυποῦμαι... πολὺ... ποῦ...»

Ὅχι, ὄχι! δὲν λυποῦμαι καθόλου!

Όταν έχη κανείς τέτοιες γάτες, τὰς κρατεῖ ἔς τὸ σπῖτι του, καὶ δὲν τὰς στέλνει ἔς τὴν γειτονεία! Τὰς κλείνει μέσα σὲ κλουβὶ μὲ σιδερένια κάγκελα, σὰν θηρία! Μάλιστα, δεσποινὶς Ἀμαλία. Καὶ σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ με ξεφορτωθῇτε! Οὐτε τὴν συγγνώμην σας θέλω, οὔτε τίποτε!»

Αὐτὰ μονολογῶν καὶ χειρονομῶν, ὡς τρελός, ἔφθασα εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κήπου. Ἡ θύρα τοῦ οἰκίσκου, (ἐκείνου τοῦ ξυλίνου παραπήγματος πού σας ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχὴν) ἦτο ἀνοιχτή. Ἐμβήκα μέσα καὶ ἔπεσα ἐπάνω εἰς ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἄχυρα.

Νομίζω ὅτι ἔκλαια. Εἶχα πάρῃ τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τραγικὴν ὄψιν. Ἐκινδύνευε, βλέπετε, ἡ ἄξιοπρέπειά μου, ἡ φιλαυτία μου, ὁ ἐγωϊσμός μου. Οὕτως ἐνόμιζα τουλάχιστον. Ἐ, δεκαπέντε ἐτῶν μόλις... δὲν εἶχα καὶ πολὺ ἄδικον!

Εἰς τὸ τραπέζι δὲν εἶχα φάγη σχεδὸν ἐντόνως. Καὶ πεντασμένος καθὼς ἤμουν, ἐπροσπάθησα νὰ κοιμηθῶ. Ἀδύνατον! ποῦ νὰ κλείσω μάτι;... Καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ βασανίζῃ ἡ πεῖνα καὶ ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως.

Διότι εἰς τὸ βάθος, ἐννοοῦσα ὅτι εἶχα ἄδικον, ἀνεγνώριζα ὅτι ἔπρεπε νὰ εὐχαρι-

στήσω τὸν παπποῦ, νὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω συγγνώμην. Μόνον ὁ ἐγωϊσμός μου δὲν με ἄφινε. Καὶ ἐκ τούτου ἡ ἐσωτερικὴ πάλη, ἡ ὁποία μ' ἐβασάνιζε... Καὶ πεῖνα!... Ὡ Θεέ μου! Θεέ μου! Ἐπέρασεν ὀλίγη ὥρα μὲ σκέψεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἦσαν διόλου ρόδιναί, σὰς βεβαίῳ!

Ἐξαίφνης ἤκουσα ὀμιλίας. Κάποιοι ἤρχοντο πρὸς τὸ μέρος τῆς κρύπτης μου. Ἐξ ἐνστίκτου, ἐχώθηκα ἀκόμη βαθύτερα μέσα εἰς τὸ ἄχυρον.

Ἡτὸ ἡ μητέρα μου καὶ ἡ Μαργαρώ. [Ἐπεται τὸ τέλος]

ΚΙΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΕΤΟΣ 1898.

Ἐντὸς ὥρισμένης προθεσμίας. — Μὲ δῶρα καὶ προνόμια.

ΕΡΙΚΟΙ φίλοι μου ἐκ τῶν μᾶλλον ἀγαπητῶν, — ὅπως ὁ Ἀνδρέας Ἀργοναύτης, ὁ Τρικυμιώδης Μαλέας, κτλ. — ἔσχον τὴν προθυμίαν νὰ ἀνανεώσουν ἀπὸ τοῦδε τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1898.

Ἡ ἐγκαιρος πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς εἶνε βεβαίως ἐνδείγμα ζήλου καὶ ἀγά-

πης ἐκ τῶν περιφανεστέρων. Ὅσον ἐνωρίτερα ἀνανεῶνῃ κανεὶς τὴν συνδρομὴν του, τόσον περισσότερον φαίνεται ὅτι μάγαπᾷ, ὅτι ἀνυπομονεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν φιλίαν μου καὶ διὰ τὸ προσεχὲς μέλλον καὶ διὰ τὸ ἀπώτερον. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ φίλοι μου ἐκεῖνοι ἔσπευσαν νὰ καταταχθοῦν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1898 τόσον ἐνωρίς, πρὸ πάσης εἰδοποιήσεως, ἔχοντες τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν νὰ ἀναγραφῶν πρῶτοι-πρῶτοι εἰς τὸν νέον Κατάλογον τῶν Συνδρομητῶν.

Καὶ ἐνῷ τοὺς ἐνέγραφα τῶντοι πρῶτους-πρῶτους, μὲ ὅλην τὴν ἀνέσιν καὶ τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὅτε αἱ ἀνανεώσεις εἶνε σπάνιαι, ἐσκέφθην πόσον τὸ ἔργον μου θὰ διευκολύνετο, ἂν ἡ ἀνανέωσις τῶν συνδρομῶν ἐγίνετο οὕτω βαθμιδιαία, ἂν ἤρχιζεν ἀπὸ ἐνωρίς, καὶ ἂν ἀπεφεύγετο κατὰ τὸ δυνατόν ἡ συσώρευσις ἐκείνη καὶ ἡ παραζάλη κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Νέου Ἑτους, ὅτε τὸ Γραφεῖόν μου γίνεται ἄνω-κάτω, ὅτε αἱ συστημέναι ἐπιστολαὶ ἔρχονται σωρηδόν, ὅτε οἱ συνδρομηταί, παλαιοὶ καὶ νέοι, μ' ἐπισκέπτονται ἀθρόοι, καὶ ἀγρυπνῶ νυκτὰς ὅλας διὰ νὰ ἐγγράφω εἰς τὰ βιβλία τόσον πλήθος διαμιας, καὶ διὰ τοῦτο βραδύνει ἡ κλήρωσις τῶν Δώρων μου, ὥς νὰ ἐτοιμασθοῦν οἱ κατάλογοι καὶ οἱ λαχοί... Ἀ, θὰ ἦτο μεγάλη εὐκολία δι' ἐμέ, ἂν ἡ ἀνανέωσις ἐγίνετο πλέον ἡσυχος, πλέον ἡρεμος, πλέον βαθμιδιαία. Καὶ τοῦτο,

ἐσκέφθην, δύναται νὰ κατορθωθῇ, ἂν παρκαλέσω τοὺς φίλους μου νὰ με βοηθήσουν, ἂν κάμω ὥστε ἡ προθεσμία νὰρχίζῃ ἐνωρίτερον.

Ἄν ἔλεγα ἀπλῶς: «Δέχομαι ἀπὸ τώρα συνδρομὰς διὰ τὸ 1898» εἶμαι βεβαία ὅτι πολλοί, πλείστοι φίλοι μου, θὰ ἔσπευδον νὰ ποδεῖξουν τὸν ζήλόν των, τὴν προθυμίαν των καὶ τὴν ἀγάπην των, ἀνανεοῦντες ἀμέσως τὴν συνδρομὴν των. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ζήλος καὶ ἡ προθυμία πρέπει νὰ μειβῶνται, ἐπειδὴ τὰ ἐνωρίτερον πληρωόμενα χρήματα ἔχουν φυσικὰ ἕνα τύπον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε δίκαιον νὰ χαθῇ, διὰ τοῦτο ἐσκέφθην νὰ προβῶ εἰς τὴν ἐξῆς ὁλῶσιν:

Α'. — Τὸ δῶρον.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἤδη συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 20^{ον} αὐτῆς ἔτος 1898 ἀπὸ τοῦδε, **μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1897** τὸ βραδύτερον, δικαιούνται νὰ ἐκλέξουν καὶ νὰ λάβουν **δωρεὰν** καὶ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν, ἐν οἰονδήποτε τῶν κάτωθι βιβλίων ἢ τόμων τῆς Διαπλάσεως:

- Α') Παιδικὸν Πνεῦμα συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου (τρία τομῖδια ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα).
Β') Ὁ Φῶτης, ἐπικολυρικὸν ποίημα ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρταΐδου (προσφέρεται ὅμῳ μὲ τὸν «Φῶτην» καὶ τὸ **Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς** ὑπὸ Σοφίας Δήμου.)
Γ') Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων, παιδαγωγικὰ ποιήματα ὑπὸ Ἀλ. Κατακουζηνῶ.
Δ') **Βίξ τῶμος τῆς «Διαπλάσεως»** τῆς Α' περιόδου ἐκ τῶν ἐξῆς κατ' ἐκλογὴν: 4ος, 5ος, 6ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος.

Β'. — Τὸ προνόμιον.

Ἐκτὸς τοῦ δώρου τούτου, οἱ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου ἀνανεοῦντες ἔχουν καὶ τὸ ἐξῆς **προνόμιον**: Προσθέτοντες συγχρόνως ἄλλας 5, ἢ 10, ἢ 15 δραχμὰς (οἱ δὲ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, φράγκα. χρυσᾶ) δύνανται νὰγοράσουν ἕνα, ἢ δύο ἢ καὶ τοὺς τρεῖς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῆς Β' Περιόδου (1894—1896) ὧν ἕκαστος τιμᾶται 7 φρ.

Οὕτω λοιπὸν διὰ τῆς ἐκπτώσεως ταύτης τῶν δύο

δραχμῶν δι' ἕκαστον ἀγοραζόμενον τόμον τῆς Β' Περιόδου, καὶ διὰ τοῦ τόμου ἢ τοῦ βιβλίου τὸ ὁποῖον θὰ λάβουν ὡς δῶρον καταντᾷ οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου καὶ κάμνοντες χρῆσιν τοῦ προνομίου νὰ λαμβάνουν τὴν «Διαπλάσιν» ἐπὶ ἑν ἔτος δωρεάν!

Ἡ παραγγελία.

Οἱ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, θὰ πέμψουν **ἀπ' εὐθείας** εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἐπιστολὴν συστημένην ὑπὸ τὸν ἐξῆς τύπον:

Κύριε ἐκδότη τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

Σὰς ἐσωκλείω δραχμὰς ἐπτά (7) [ἢ φράγκα χρυσᾶ ὀκτῶ (8)] ὥσας ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν μου διὰ τὸ 1898. Ἐπειδὴ δὲ σὰς στέλλω τὰ χρήματα σήμερον, ἦτοι πρὸ τῆς 31 Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ., δικαιούμαι νὰ λάβω δωρεάν, κατὰ τὴν προκήρυξίν σας, ἑν βιβλίον, καὶ πρὸς τοῦτο ἐκλέγω τὸ τάδε (ἐνταῦθα σημειοῦ τὸ βιβλίον ἢ τὸν τόμον τῆς Διαπλάσεως, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ.)

Ἐν. τῇ. 1897.

Ὁ συνδρομητὴς σας

(Ὁνοματεπώνυμον καὶ Διεύθυνσιν)

Ἐστερόγραφον (προαιρετικόν.) Ἐπίσης κάμνων χρῆσιν καὶ τοῦ προνομίου, σὰς ἐσωκλείω ἑτέρας δραχμὰς (ἢ φρ. χρ.) (τόσα), διὰ νὰ μοὶ ἀποστείλῃτε τὸν τάδε ἢ τοὺς τάδε τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως».

Ὁ ἴδιος.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 308).

Οὕτως ὠπλισμένος, ὁ Ἰωάννης ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ κατάστρωμα, καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὸν μικρὸν ἱστὸν τῆς πρύμνης, ἔστειλε λέξεις τινὰς ἐν τῇ τρικυμίᾳ πρὸς τὸν Ἀνθιμον Μασέ, ὁ ὁποῖος ἀπήντησε διὰ τριῶν βλασφημιῶν.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασεν ὁ τάλας πλοίαρχος νὰ ἐκστομίσῃ καὶ τετάρτην, διότι ὁ ἄνεμος καὶ τὸ κύμα συνεκρούσθησαν βιαίως, καὶ ἐξαίφνης—κανεὶς δὲν ἐνόησε πῶς καὶ διατί,— γίνεταί ένας χαλασμός κόσμου, ἀκούεται ένας πάταγος φρικαλέος, καὶ ἡ καλὴ σου Μαντζουράνα εὐρίσκεται διαμιας μὲ τοὺς ἱστοὺς πρὸς τὰ κάτω καὶ μὲ τὴν τρόπιδά πρὸς τὰ ἐπάνω!... Κάτι τι ὡς πελωρία ράχη φαλαίνης...

Τὸ πλοῖον ἀνετράπη.

Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς εἶχε συμβῇ: Τὸ πλοῖον εὐρίσκετο ἤδη πλησίον εἰς τὸ Δόγγερ-Μπάγκ, — ἕνα μέγαν ἀμμόλοπον, καθὼς σὰς εἶπα, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει μακρόθεν νὰ σχηματίζεται ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἁόρατος, καὶ βαθμηδὸν ὑψοῦται, ὑψοῦται ἀνεπαίσθητως, ὥς οὐ φθάνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τότε φαίνεται. Ἡ Μαντζουράνα, ὑπὸ τὴν διπλὴν ὄθησιν τοῦ κύματος καὶ τοῦ ἀνέμου, εἶχεν ἐμπέσῃ εἰς τὴν σὺρτιν ταύτην, εἰς τὴν ὑποδρύχιον παγίδα, καὶ παρασυρθεῖσα, προσκρούσασα ἐπάνω εἰς τὴν ξέραν, ἀνετράπη καὶ ἀπέμεινεν ἐκεῖ, βυθισμένη, θεσμευμένη, καρφωμένη εἰς τὴν ἄμμοον, μὲ τὴν τρόπιδά μόνον ἐκτὸς τοῦ ὕδατος...

Ἀναγκαία ἐξηγήσεις.

Οἱ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, θὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τὴν Κλήρωσιν τοῦ Λαχείου, τὸ ὁποῖον θὰ προκηρύξω διὰ τὸ 1898.

Μόνον οἱ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου ἀνανεοῦντες θὰ λάβουν δωρεάν βιβλίον ἢ τόμον, καὶ ἂν θέλουν, πρὸς 5 φρ. ἢ φρ. χρ. ἕκαστον τόμον τῆς Β' Περιόδου, ὡς προείπον. Οἱ μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην ἀνανεοῦντες, ὅτε θὰ ἐκμισιευθῇ ἡ προκήρυξις τῆς τακτικῆς ἀνανεώσεως, ἀποκλείονται τοῦ δώρου καὶ τῶν προνομίων καὶ μόνον εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος.

Ἐπίσης καὶ οἱ ἤδη ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1898, καὶ ἂν ἀκόμη οἱ συνδρομὴ των ληφθῇ πρὸ τῆς 31 Ὀκτωβρίου, μόνον εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ λάβουν μέρος ἀποκλειόμενοι τοῦ δώρου καὶ τοῦ προνομίου, τὰ ὁποῖα μόνον διὰ τοὺς παλαιοὺς συνδρομητὰς ἰσχύουν.

Ἐν τέλει ἐλπίζω ὅτι οἱ φίλοι μου θὰ σπεύσουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας ταύτης, τῆς ὅλης ἐξαιρετικῆς, καὶ προπάντων νὰ ποδεῖξουν ἀκόμη ἀπαξ τὴν πρὸς ἐμέ ἀγάπην των, συντελοῦντες καὶ οὕτω εἰς τὴν διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου μου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἐννοεῖται, ὅτι ὕστερ' ἀπὸ τοιαύτην κουτροβάλαν, ναῦται καὶ ἄλλοις ἐκενώθησαν ὅλοι εἰς τὴν θάλασσαν. Δυστυχεῖς ἄνθρωποι! γενναῖοι ἄνδρες! διὰ νὰ κερδίσουν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐμελλον φεῦ! νὰ εὕρουν τὸν θάνατον ὀλίγα μίλια μακρὰν τοῦ οἰκίσκου των, τῆς γλυκειᾶς τῶν ἐστίας, τῆς ἀγαπητῆς τῶν οικογενείας!

Καὶ τώρα, τί θαπογίνον ὁ Ἰωάννης Μαντζουράνας καὶ ὁ Ἀνθιμος Μασέ; Θὰ πνιγοῦν ἄρά γε ἢ ὁλ' ἀπαυθῶν ὅπως οἱ ἄλλοι; Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ περιμένουν, αὐτὸ ἦτο τὸ πιθανώτερον, διότι μόνον διὰ θαύματος ἦτο δυνατόν νὰ σωθοῦν. Ἐν τούτοις, τὸ θαῦμα αὐτὸ πρέπει νὰ ἔγινε, διότι δύο λεπτὰ μόλις μετὰ τὴν καταστροφὴν, κάτι τι ὡς δύο μεγάλα μαῦρα χέλια, εἶρπον κοπιωδῶς ἐπὶ τοῦ ἀνεστραμμένου σκάφους τῆς Μαντζουράνας. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ μαῦρα χέλια, δὲν ἦσαν ἄλλο, παρὰ ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ἰδιοκτήτης. Ὁ πρῶτος, χάρις εἰς τὴν ἑκτακτὸν κολυμβητικὴν του ἱκανότητα, ἀλλὰ προπάντων χάρις εἰς τὴν καλὴν του τύχην, κατάρθωσε νὰ φθάσῃ τὴν σάνδα τῆς σωτηρίας, — κυριολεκτικῶς. Ὁ δευτέρος πάλιν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μικρὸς ἐκολύμβει εἰς τὸν Δεῖγῃρα, ἐβοηθήθη πολὺ ἀπὸ τὸ κιβώτιον μὲ τὰς πλάκας καὶ ἀπὸ τὴν φωτογραφικὴν του μηχανήν, τὰ ὁποῖα τῇ ἐχρησίμευσαν ὡς σωσίδια.

Ὅπως δὲ ποτε, ἔρποντες καὶ οἱ δύο ἐπὶ τοῦ γλοιώδους, τοῦ ἀνωφεροῦς καὶ δλισθηροῦ ἐκείνου ἐδάφους, συνητήθησαν σχεδὸν συγχρόνως ἐπάνω εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τῆς τρόπιδος, καὶ ἀνεγνώρισθησαν ἀμέσως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

«Μπα! Σαῖς εἰσθε, κ. Μαντζουράνα!

«Μπα! Σαῖς εἰσθε, κύριε Μαντζουράνα!»

— "Όλος και όλος. Σὺ εἶσαι, Μαές;
— Μὲ τέτοιο διαβολόανεμο καὶ μὲ
τέτοια παληοθάλασσα, ἤμποροῦσε κανεὶς
νὰ στοιχηματίσῃ ἔστα σίγουρα, ὅτι θὰ
ἐχανόμεθα καὶ ἡμεῖς, ὅπως ἐχάθηκαν
ὅλοι. "Ανθρωποὶ, μπουρουνες, ἐργαλεῖα,
πράγματα, πλοῖον, περιουσία, ὅλα πᾶνε
ἐπὶ τὴν ὀργὴν καὶ διαμιάς!

— Λυποῦμαι πολὺ τοὺς δυστυχεῖς
μου αὐτάς, ἀπεκρίθη ὁ Μαντζουράνας,
προσπαθῶν μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν καὶ
μὲ ὅλην του τὴν φρόνησιν νὰ καθήσῃ ἐπὶ
τῆς τρόπιδος, — ἀλλὰ παρηγοροῦμαι διότι
κατέρωθον νὰ σώσω, ὅ,τι εἶχα πολυτι-
μώτερον. Θὰ ξαναρχίσωμεν!

— Θὰ ξαναρχίσωμεν; Εὐχαριστῶ!..
Μὰ δὲν συλλογίζεσθε, ὅτι διὰ νὰ ξαναρ-
χίσωμεν, πρέπει πρῶτον νὰ φύγωμεν ἀπὸ
ἐδῶ; Καὶ πῶς θὰ φύγωμεν; Ἐγὼ δὲν
βλέπω τίποτα. . .

— Οὐτὲ ἐγὼ, διέκοψεν ὁ Μαντζου-
ράνας. Εἶνε σκοτάδι, ὅπως μέσα εἰς τὸν
σκοτεινὸν μου θάλαμον, ὅταν. . .

— Χίλιες χιλιάδες διαβόλοι νὰ πά-
ρουν τὸ ἀλογό σας! Αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ
ἐπρότιμοῦσα νὰ καθαλικεύω κανένα ἄλλο,
πεῖο χερσαῖο. . .

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προκαλῆς
τόσους διαβόλους, πλοίαρχε Μαές! Δύο
μόνον θάρκοῦσαν διὰ νὰ ρᾶς πάρουν ἀπ'
ἐδῶ καὶ σένα καὶ μένα. Τελος πάντων τί
θὰ κάμωμεν;

— Πρῶτα-πρῶτα θὰ περιμείνωμεν νὰ
φῆξῃ. Τότε θὰ ἰδοῦμε καθαρά τί εἴμ-
πορεῖ νὰ γίνη. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ
δόγγερ-Μπάγκ εἶνε ἀνεκτά μακρὰν νὰ
φθάσωμεν εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶντας
θὰ εἶνε ἀδύνατον. Τὸ μόνον που εἴμπο-
ρεῖ νὰ ἐλπίξῃ κανεὶς, εἶνε μήπως πε-
ράσῃ κανένα ψαράδικο, πλεόν φρόνιμο
ἀπὸ τὸ δικό μας, εἰς ἀπόστασιν ποῦ νὰ
εἴμπορῃ νὰ μας ἰδῇ ἢ νὰ μας ἀκούσῃ.
Ναί! ἀλλὰ ἔως τότε, τί θὰ φάμε, τί θὰ
πιοῦμε;

— Αὐτὸ τώρα συλλογίζεσαι;... Εἶνε
πολὺ ταπεινὸν καὶ χυδαῖον!

— Μπα! πίσω μου σ' ἔχω, Σατανά!
καὶ πῶς νὰ μὴ τὸ συλλογίζωμαι, ἀφοῦ
πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἀπὸ τὴν δι-
ψαν;... Δὲν μου λέτε, κύριε Μαντζου-
ράνα, ἕνας ἄνθρωπος ὑγίης καὶ δυνατός,
ὡς πόσες ἡμέρες εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ χω-
ρὶς νὰ φάγῃ;

— Κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀπήντησεν
ὁ Ἰωάννης. Δύο, τρεῖς ἡμέρας... Τέσ-
σαρες, εἶνε πολὺ πέντε, εἶνε πάρα πολὺ.

— Τότε λοιπὸν ἐγὼ ἀποθνήσκω ἐν
τῶν προτέρων!

— "Οχι δά. Εἴμποροῦμεν νὰ παρα-
τείνωμεν τὸ πρᾶγμα, τρώγοντες ὅλα τὰ
εἰλάστιχα καὶ τὰ πετσία τῆς ἐνδυμασίας
μας. . .

— Ὁρατὸν γεῦμα μὰ τὴν ἀλήθειαν!
ἐστέναξεν ὁ Ἀνθιμος Μαές. Ἄχ! κα-
ταραμένο δοχεῖον μὲ τὰ κόκκινα ψάρια

τί μου ἔκαμες! Ἄν δὲν ἦσουν σύ, δὲν
θὰ συναντοῦσα τὸν κύριον Μαντζουράναν
ἂν δὲν ἔφευγα μαζί του, δὲν θὰ ἐφά-
ρευα μπουρουνες μὲ τὸ διαβολοκάρβό του,
καὶ ἂν δὲν ἦμουν εἰς αὐτὸ τὸ καράβι,
ὅθ' ἦμουν σὲ κανένα ἄλλο. . .

— Ποῦ ἤμποροῦσε νὰ ἦτο καὶ πολὺ
χειρότερον! συνεπλήρωσεν ὁ Ἰωάννης.
Γιὰ φαντάσου ἂν ἐβουίζετο ὁλωσδιόλου!
Τουλάχιστον τώρα ἔχεις ἕνα μέρος νὰ
στηριχθῇς καὶ νὰ ἐξαπλωθῇς, ἂν σου
ἀρέσῃ.

— Ναί, μὰ ἐγὼ τὸ ξέρω τί ὑποφέρω,
ἀπήντησε μειδιῶν ὁ δυστυχὴς πλοίαρχος,
ἀλλάζων θέσιν ὁλονέν, πότε ἐξαπλούμε-
νος μὲ τὴν κοιλίαν καὶ πότε μὲ τὴν ρά-
χην, ἐπάνω εἰς τὰ σκληρότατα πλευρὰ
τοῦ πλοίου.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς καὶ ὅλην
τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ἰωάννης Μαντζου-
ράνας καὶ ὁ Ἀνθιμος Μαές ἐξηκολού-
θησαν νὰ συνομιλοῦν κατὰ τὸν αὐτὸν

τρόπον, ἀναμασσῶντες τὰ ἴδια, ἀλλὰ μὴ
μασῶντες τίποτε, ἐλεεινοὶ καὶ καταβε-
δλημένοι ἀπὸ τὴν πείναν, τὴν δίψαν,
τὸν κόπον, τὴν νύσταν, τὴν ἀγωνίαν.
Καὶ δὲν ἔκαμνον ἄλλο συνεχῶς, παρὰ
νὰ γυρίζουν πότε ἀπὸ τὸ ἐν πλευρὸν
καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο, πότε πρηνηδὸν
καὶ πότε ἀνάσκελα. Αὐτὴ ἡ γυμναστικὴ
ἦτο ἡ μόνη των διασκέδασιν καὶ ἡ μόνη
των ἀνάπαυσις.

Ὅταν ἦλθε καὶ ἡ δευτέρα νύξ, ἐνόη-
σαν ὅτι δὲν θάντειχον ἐπὶ πολὺ μὲ αὐ-
τὴν τὴν δαίταν καὶ ἤρχισαν νὰ συνομι-
λοῦν ὀλιγώτερον. Ὅσακις ὁ πλοίαρχος
ἀπεφάσιζε νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα, τὸ ἔκα-
μνε μόνον διὰ νὰ καταρκαθῇ τὴν ζωὴν,
τὴν θάλασσαν, τὴν τύχην, τὸ πλοῖον
κτλ. Ὁ δὲ Ἰωάννης Μαντζουράνας ἐ-
λάμβανε τὸν λόγον διὰ νὰ παρηγορῇ
τὸν συντροφόν του, νὰ τὸν καταπραΰνῃ
ὁσάκις παρεφέρετο, νὰ τὸν κατευαζῇ
ὁσάκις ἐξωργίζετο. Ἦρχισε μάλιστα νὰ
τῷ ὁμιλῇ καὶ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς
καὶ περὶ ἐνὸς ἄλλου κόσμου καλλιτέρου
ὡς νὰ ἦτο Πνευματικός. . .

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ὁ ἥλιος ἀνέ-
τειλε κατὰ τὸ σὺνηθες ἱλαρὸς καὶ θερμὸς
καὶ φαιδρότατος.

— Γιὰ νὰ μας κοροϊδεύσῃ! ἐδρυ-
χῆθη ἀγρίως ὁ πλοίαρχος.

— Πες καλλίτερα γιὰ νὰ μας στε-
γνώσῃ! ἐφθύρυσεν ὁ Ἰωάννης, μὲ συγ-
κινητικὴν ἐγκαρτέρησιν. Ἀλλά. . . τί
βλέπω ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανόν; Κύτ-
ταξέ!

Ὁ Μαές ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ
εἶδε τῶντι κάτι τι λευκὸν καὶ ἀγνώρι-
στον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς μετέωρον
ἀκίνητον εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος.

Τί νὰ ἦτο;

("Ἐπεται συνέχεια)

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Αἰμὲ Ζιρώ)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΝΔΡΟΣΚΥΛΟΙ

(Μῦθος)

Ἔχετε ἀπαντήσῃ καμμιὰ φορὰ πρῶτ-
πρῶτ, ὅταν πηγαίνετε εἰς τὸ σχολεῖον,
δὴ ἀσχημονοῦντα μανδρόσκυλα, ποῦ
τριγυρίζουν ἔξω ἀπὸ τὰς αὐλὰς τῶν σπι-
τιῶν, μήπως πετύχουν μὲ τὴ μυρωδιὰ
τὸ καθημερινὸ τους φαγί;

Τὸ ἕνα λοιπὸν ἀπὸ αὐτά, μυρίζοντας,
ἐπέτυχεν καλὸ μεζέ. Τὶ ἀνέλπιστος εὐ-
τυχία! Μὲ ἀνοιχτὸ στόμα χυμάει νὰ τὸν
χάψῃ. . . Μὰ ὁ σύντροφός του δὲν εἶνε
μακρὰν καθὼς τὸν βλέπει ὁρμαίει ἐπά-
νω του σὰν ἀγρίμ. καί, δείχνοντας τὰς
δοντάρες του, γυρεύει τὸ μερτικό του.

Κάμποση ὥρα ἀγριοκυττάζονται καὶ
τέλος δὲν ἀργοῦν νὰ τσακθοῦν. Γρα-
ζουρίζονται, δαγκάρονται καί, πλεόντες
εἰς τὸ αἰμά των, κυλιῶνται κατὰ γῆς,
μέσ' ἐστὶ σκόνῃ τοῦ δρόμου! . .

Θὰ μ' ἐρωτήσετε τώρα ὅταν τέλος
πάντων ἐτελείωσε τὸ ἀλληλοφάγωμά των,
ὁ δυνατότερος τουλάχιστον ἐρροκάνισε
τὸ κόκκαλο; — Τώρα δὰ τὸ πέτυχε! . .
καὶ ποῦ νὰ τὸ εὕρῃ; . . Τὴν ὥρα ποῦ
αὐτοὶ ἐπιάσθησαν, νὰ σου ἕνας τρίτος
κλέφταρος, πῶ μάστορης, ἔρχεται κρυφά-
κρυφά, τοὺς το ἀρπάζει καὶ ὅπου φύγῃ
φύγῃ!

Οἱ δύο τότε μανδρόσκυλοι, πηγαίνον-
τας κοῦτσα-κοῦτσα, μὲ ἀδειανὴν κοιλιά,
συλλογίζονται πότε θὰ εὕρεθῇ ἄλλη μιὰ
τέτοια εὐκαιρία. . . γιὰ νὰ ξαναφα-
γθοῦν!

I. Γ. Γ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οἱ ἀφηρημένοι καθηγηταὶ εἶνε ἡ μόνη
ἐλπίς τῶν ἀμελῶν μαθητῶν.

— Ποῦ εἶνε τὸ Στάδιον τῆς Νικοπό-
λεως, μικρὲ μου;

— Εἰς τὴν Νικόπολιν, κύριε καθη-
γητά!

— Εὐγε!

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφηρημάδα τῶν μαθη-
τῶν τί σας λέγει;

— Πόσα εἶνε τὰ Πνεύματα, μικρὲ μου;
Καὶ ὁ μικρός, ὁ ὁποῖος εἶνε Ἐπιστή-
θιος Φίλος τῆς Διαπλάσεως ἀπαντᾷ:

— Δύο: τὸ Πονηρὸν καὶ τὸ Κατα-
χθόνιον.

Τὸ πάθος σκοτίζει τὸ λογικόν, ὡς Νε-
φέλη σκεπάζουσα τὸν ἥλιον.

Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ὁ πανοῦργος
καὶ ἀγχινοῦστατος ἐκεῖνος Μπερτόλδος
ἐγέννησε τὸν ἡλίθιον Μπερτολδῖνον, ἐν-
θυμοῦμαι τὴν παροιμίαν: Ἀπὸ ρόθου
βγαίνει ἀγκάθι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί ποῦλ' εἶνε ἐκεῖνο, μαμμά;
— Παγῶνι, παιδί μου, παγῶνι!
— Τί; ποῖος παγῶνι μὲ τέτοια ζέστη, μαμμά;
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Μικρασιότου

Ἡ Ναυτοπούλα γράφει εἰς ἕνα θεῶν της,
κάμνει δὲ γράμματα μεγάλα καὶ πολὺ χονδρά.

— Διατί γράφεις τόσο χονδρά; τὴν ἐρωτᾷ ἡ
μήτηρ της.

Καὶ ἡ Ναυτοπούλα:

— Ἀλλά, μαμμά, δὲν μου εἶπες ὅτι ὁ θεὸς
μου εἶνε κούρος;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τι με μίλει

Ὁ Διδάσκαλος. — Πόσα κάμνουν ὁκτὼ καὶ
ἐπτά;

Ὁ Μικρὸς Συμπαθητικός: —

Ὁ Διδάσκαλος. — Γιὰ πρόσζε, παιδί μου.
Ἄν ἔχῃς ὁκτὼ μῆλα, καὶ σου δώσουν ἄλλα
ἐπτά, τί θὰ ἔχῃς;

Ὁ Μικρὸς Συμπαθητικός (Θριαμβευτικῶς).
Πονοστόμαχον, δάσκαλε!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας;

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΕΒΑΙΩΣ, Ἀτρόμητε θαλασσομάχε, ὁ
λύων Πνευματικὰς ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι φέρουν
πλείονας τοῦ ἐνὸς ἀριθμοῦ, δύναται νὰ ἔχῃ τόσας
λύσεις, ὅσοι εἶνε οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι. Π.χ: ἔχομεν
μῖαν Σύνθεσιν λέξων ὑπ' ἀριθμὸν 483—487.
Ζητοῦνται πέντε λέξεις. Ἄν τις εὕρῃ ὅλας,
θὰ σου σημειωθῶν πέντε ὀρθαὶ λύσεις: ἂν εὕρῃ
μόνον τὰς τρεῖς, θὰ σου σημειωθῶν τρεῖς, καὶ
οὕτω καθεξῆς. — Σὲ συγχαίρω θερμῶς διὰ τὸ
διπλοῦν εὐτυχίαν: διὰ τὸς ἀραβῶνας τῆς ἀ-
δελφῆς σου, τῆς παλαιᾶς μου φίλης, τὴν ὁποίαν
σὲ παρακαλῶ νὰ μου φιλήσῃ καὶ διὰ τὴν γέν-
νησιν τῆς νέας σου ἀδελφούλας. Νὰ σου εἰπῇ!

Κεφαλῆγηται Ῥομπόλα αὐτὸ τὸ ψευδῶ-
νυμον σοῦ ἐκλέγω, διότι τὸ πρῶτον ποῦ ἐπεθύ-
μεις περισσότερον, δὲν ἦτο ἐλευθερον. Δὲν πει-
ράζει ὅμως καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ ὥραϊον. Σημαίνει
ὅτι θὰ μας μεθύσῃς μὲ τὸ. . . πνεῦμά σου.
Ἀναμῶν ἐπιστολήν σου

Ἀγαπητὴ μου Ἐδαγγελία Λάφη, καὶ τὰ δύο
ψευδώνυμα ποῦ μου προτείνεις, τὰ ἔχουν ὅλλαι
φίλοι μου. Ἀναβάλλω λοιπὸν τὰς περὶ Μ. Μυ-
στικῶν προτάσεις σου, ἕως οὗ ἐκλέγῃς νέον ψευδῶ-
νυμον. Σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια. Σ' εὐχαριστῶ
πολὺ διὰ τὴν θερμὴν σου ἀγάπην καὶ τὰς τόσας
ἐνεργείας.

Ἦποτέω ὅτι ἀστειεύσαι, Ἀγχινα τοῦ
Ἐλέους! Πολλοί, πλείστοι συνάδελφοί σου σὲ
ὑπερβαίνουν κατὰ τρία, τέσσαρα καὶ πέντε ἔτη.
Ὅστε πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παραι-
τησίς σου, ἂν δὲν ἐπιμείνῃς, ἂν δὲν ὑπάρχουν
ἄλλοι λόγοι;

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃς ἕνα ἄνθρωπον
προσωπικῶς, διὰ νὰ τοῦ γράψῃς, Τζι-Τζι—
Μποῦ-Μποῦ. Πῶς σου ἦλθε τέτοια ἰδέα;

Εὐχόμαι νὰ πραγματοποιηθῇ γρήγορα τὸ ὄνει-
ρόν σου, Φιλόνοσε Παῖ, καὶ νὰ ἐγκαταστα-
θῇ εἰς τὴν ἀγαπητὴν σου Ἑλλάδα. Ὅλα αἱ ὀρθαὶ
λύσεις σου θὰ μετρηθῶν καὶ ἡσυχασε. Ἐκεῖνα
τὰ χαριτωμένα σκυλάκια ποῦ ἐξωγράφισες, δικὰ
σου εἶνε; . .

Πραγματικῶς εἶνε καταπληκτικὴ ἡ εὐαισθησία
τοῦ Ἰνδιάνου σου, Τρομάρα! Νὰ καίτῃ ἕνα
μῆνα τὸν θάνατον τοῦ συντρόφου του καὶ νὰ μὴ
θῆλῃ νὰ φάγῃ σχεδὸν τίποτε! . . Πρωτοφανές.

Νὰ μου φιλήσῃ τὴν ἀδελφὴν σου Ἀνναν, ἀ-
γαπητὴ μου Μαρία Σαυηροπούλου. καὶ νὰ της
εἰπῇς ὅτι τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλει, τὸ ἔχει
ἄλλος.

Πιστεύω, Ἀλέξανδρε Οἰκονομίδῃ, ὅτι ὁ φι-

λος μας ἐκεῖνος θάναγνώρισε τὸ ἄδικόν του καὶ
θᾶπέρυσε τὰς βαρεῖας τοῦ ἐκπράσσει καὶ τὰ ἐπί-
θετα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀρμόζουν διόλου εἰς σέ. Λυ-
ποῦμαι διὰ τὸ ἐπεισθῆναι, ἀλλὰ καὶ γαίρω ποῦ
ἐδείξῃς τόσην ὑπομονήν, καὶ μάλιστα ἐν τῷ δι-
κάῳ σου.

Πόσον μ' ἔκαμε νὰ κλαύσω ἡ ἐπιστολή σου,
Παλιλάρι τῆς Λατίας! Ἐξήσεις ἀνταλλαγήν
Μικρῶν Μυστικῶν μὲ τὴν Μὴ Ἰγμάρ, κ' ἐγώ. . .
ὅ,τι εἶχα ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν κηδεῖαν της! . . Ἦτο
ἡ Σταματίνα Δ. Σαγίνη, ἡ ἀγαπητὴ μου Μα-
τούλα, ἡ καλὴ καὶ γλυκεία, πρῶτὴ ἐξαδέλφη
τοῦ διευθυντοῦ μου κ. Ν. Παπαδοπούλου. Προ-
σευχήθητε ὑπὲρ αὐτῆς!

Πολὺ μ' ἐλύπησαν τὰ παράνομά σου, ἀγαπη-
τὴ μου Τσουήτρα. Νὰ ἤξευρες ὅμως πόσον εἶνε
ἄδικο! . . Ἐπειδὴ ἔτυχε μίαν φορὰν, ἀπὸ ἑλ-
λειψιν χώρου νὰ μὴ μεταδώσω ἕνα σου ἀσπασμόν,
αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν σάγαπῶ; Καὶ ἂν σήμερον
π.χ: δὲν μεταδώσω τὴν πληροφορίαν σου πρὸς
τὸν Τοῦρ-Τοῦρ, ὅτι δὲν θέλεις νὰ τῷ εἰπῇς τὸ
ὄνομά σου (διότι μοῦ φαίνεται περιττὴ καὶ θὰ τῷ
ἔρκει ἡ σιωπὴ σου πρὸς ἀπάντησιν) θὰ συμπε-
ράνῃς πάλιν ὅτι δὲν σάγαπῶ καὶ θαρξίσεις τὰ
κλάμματα; Ἄ, πόσον ἄδικον ἔχεις!

Χαίρω πάρα πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου καὶ
ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, Τηλέγραφος. Φαί-
νεσαι πολὺ καλὸ παιδί καὶ βεβαίως θάναδεύχθῃ
μεταξὺ τῶν καλλιτέρων μου φίλων.

Ἐκ τῶν ψευδωνύμων τὰ ὁποῖα προτείνεις, νέε
μου φίλε Ἐλλήσποντε, αὐτὸ ἡ.ο. ἐλευθερον.
Περιμένω καὶ ἐκτενεστέραν ἐπιστολήν σου.

Τὴν ἐπιστολήν σου ἐκείνην, Ἀδὸν Κιχῶτη,
δὲν ἤμπορῶ νὰ διαβιβάσω, διότι μοῦ ἐφάνη πάρα
πολὺ ζωηρά. Ζήτησεν τὴν λοιπὴν ἀπὸ τοῦ Γραφεῖόν
μου καὶ ἐρώτησε τί πρέπει νὰ παραλείψῃς. Εἰς
τὸ ἄλλο ζήτημα, σοῦ ἀπαντῶ νά.

Ἰδοὺ τί συμβαίνει, Ἀχις Ἠλίου (ἡ ἐκ Μα-
κροχωρίου). Ἐγὼ καὶ μίαν ἄλλην Ἀχιτῆρα Ἠ-
λίου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπαντοῦσα ἐ-
σχάτως. Βλέπεις, ὅτι κατὰ λάθος ἐδόθη καὶ εἰς
τὰς δύο τὸ ἴδιον ψευδώνυμον. Διὰ νὰ μὴ γίνεταί
δὲ σύγχυσις εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ὀνομάζω τὴν ἄλλην
Ἀχιτῆρα Ἠλίου Ἀθηνῶν.

Ἄ, Ροδόδακτυλος Ἦος, νὰ μὴ μου γρά-
φῃς ἀπὸ ἀμείλειαν! Ποτέ δὲν το ἐπερίμενα. . .
Σὲ σώζει ὅμως ἡ εἰλικρινὴς ὁμολογία σου καὶ ἡ
σημερινὴ χαριτωμένη σου ἐπιστολή, μὲ τὰς τό-
σας Ναίλας ἐντυπώσεις.

Ἦλθε τὸ πούλαί μου ἀπὸ τὸ «Ἐθνικὸν Λύ-
κειον» — πόσους φίλους ἔχω ἐκεῖ μέσα! — καὶ μοῦ
εἶπε ὅτι καὶ Σάββατον βράδυ οἱ ἐσωτερικοὶ λύων
συστηματικῶς αἰνίγματα ἀπὸ τοὺς παλαιούς μου
τόμους. Ἀνέρχεται ἕνας εἰς τὴν ἑδραν καὶ προ-
τείνει οἱ ἄλλοι ἀκούουν, σκέπτονται καί. . . ὅσοι
ἤμπορουν λύουν. Ὁ καλλιτέρας λύτης ἔχει ἐν
μέγα προνόμιον: Ἄν εἰς τρία συνεχῆ Σάββατα
λύσῃ τὰ περισσότερα αἰνίγματα, σβέννεται ἀπὸ τὸ
βιβλίον τῆς μομφῆς, ἂν τύχῃ νὰ ἐγράψῃ διὰ
καμμίαν τὸν ἀταξίαν ἡ ἀμείλειαν. Ἀπὸ τὴν τι-
μωρίαν λοιπὸν, τὸν σώζει τὸ πνεῦμά του. Ἐ-
κτὸς τούτου ἀπολαύει καὶ τῆς τιμῆς νὰ παρακα-
θῇ εἰς τὴν ἰδιαίτην τράπεζαν τοῦ διευθυντοῦ
καὶ νὰ συμπάγῃ μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Πολὺ
ὥραϊα! Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἐθνικοῦ Λυκείου»
εἶνε ἄξιος συγχαρητηρίων διὰ τὴν ἐπίνοιαν αὐτὴν.

Πολὺ ὥραϊα αἱ ἐκ τοῦ ταξιδίου σου ἐντυπώ-
σεις, ἀγαπητὴ Μελίονσα Καλλιτέχνις! φαν-
τάζομαι πόσον ὥραιότερα θὰ εἶνε αἱ ἐκ τῆς πα-
τρίδος σου, καὶ τὰς ἀναμνήσεων.

Πῶ, πῶ, τί μεγάλη ἡ μελνιτζάνα ποῦ μου ἔ-
στειλεν ἀπὸ τὸν κήπον της ἡ ἀγαπητὴ μου Πα-
παρούνα τῆς Πεντέλης! Ἀλλά καὶ τί γλυ-
κεῖα! Αὐτὸ δὲ πᾶν καλλιτέργει. Μόνον ὅτι ἔ-
γινε μεγάλος καυγᾶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν τοῦ
Ἀνανία καὶ τῆς Μάρθας, πῶς νὰ γίνῃ ἡ μελι-
τζάνα; Φητῇ, γιγχνί; μουσακάς; μὲ τὸ κρέας;
Ἐπὶ τέλους ἡ μελνιτζάνα ἐκόπη εἰς τέσσαρα καὶ
ἔγινεν ἀπὸ ὅλα καὶ ἔφαγαν ὅλοι, καὶ πάλιν ἔ-
μεινε. . . καὶ διὰ τὴν Πίσσαν. Καὶ τώρα περιμέ-
νουν τὸ φασιλάκι.

Ἡ χαρὰ μου ἀπερίγραπτος, Ἀτικὴ Ἡμέρα,
ποῦ ἐσώθησ' ἀπὸ τόσας σοβαρὰς ἀσθενείας. Καὶ
τώρα ποῦ εἶσαι ἐντελὴς καλὰ, θὰ μου γράψῃς
ὅπως πρῶτα συχνά: δὲν εἶν' ἔτσι;

Σημαία τῆς Ἀγίας Λατίας, θὰ λάβω ὑπ'
ὄψει μου τὴν πρότασιν σου διὰ τὰς μεταρρυθμί-
σεις τοῦ προσεχέως ἔτους. Ναί, εἶνε ἀνάγκη νὰ
γράφῃς πάντοτε καὶ τὸν ὀνόματόν σου πλε

δέσμου τῶν Ἑλληνοπαίδων» τὸν ὁποῖον ὀνειρεύεται. — Ὁ Ἀετὸς τῶν Ὁρέων ἐπῆγε τῶρα εἰς τὴν Κέρκυραν, ὅπου ἐγνώρισε πολλοὺς φίλους μου καὶ θὰ ἰδρῶσιν ἐκεῖ Σύλλογον. — Τέλος ὁ Τρικυμιώδης Μαλέας μου στέλλει τὸ σχέδιον τῆς σφαγίδος ἐνὸς «Συνδέσμου πρὸς Διαδόσιν τῆς Διαπλάσεως.»

Ὁλη αὕτῃ ἡ κίνησις καὶ ἡ προθυμία μ' ἐπεισαν ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ συστηματοποιηθῶν οἱ Σύλλογοι· καὶ πρὸς τοῦτο ἤρχισα νὰ μελετῶ μετὰ τοὺς συνεργάτας μου ἐν σχέδιον Σύλλογου, τὸ ὁποῖον θὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ φίλοι μου ἄς ἐργάζωνται μόνον τῶν ὅπως εἰμποροῦν καὶ ἄς μοῦ στέλλουν τὰς ιδέας τῶν καὶ τὰ Καταστατικά τῶν, διὰ νὰ τὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψει μου κατὰ τὴν ἐκπόνησιν τοῦ γενικοῦ σχεδίου.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν : ἡ Μαρία Παυλάκη μετὰ τὴν Χριστίαν Δουλίαν καὶ Βασιλικὴν Σταμάτη — Ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους μετὰ τὸν Ἡσυχὸν Ἀεράκι — ὁ Θανυμαστὴς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν μετὰ τὸ Τί με Μέλεις — τὸ Τί με Μέλεις μετὰ τὴν Ὁραίαν Κέρκυραν, Ἰωάννην Καποδίστριαν, Ἀστροφεγγιάν, Αἰμυλίαν Εἰσαρμένην, Μαθρον Πρίγκηπα, Θανυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Ἑλληνικὸν Φρούριον, Ἀνεμοστρόβιλον, Ἑωσφόρον, Μαγευμένην Ἀκρογιαλίαν καὶ Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον — ὁ Στρατηγὸς Ἀνρίβας μετὰ τὸν Θανυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Ναυτοπούλιν καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνιν — ὁ Τρομάρας μετὰ τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνιν καὶ Ἐκτορα τὸν Τρῶα — ὁ Μόζαρτ μετὰ τὴν Ἀραστασίαν Μακρυγιάννην καὶ μετὰ τὴν Πρόσφυγα Βολιώτισσαν — τὸ Παλικάρει τῆς Λαζίας μετὰ τὸν Μουρτζουφλόν, Καρδερίαν, Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν. Ἔτσι μάρεσι, Δαίδαλον, Ἑλληνικὸν Αἰσθημα, Λευκὸν Κόρακα καὶ Ἀριέταν Πελοισίε — ἡ Τσοῦχτρα μετὰ τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνιν — ὁ Ἀδρ. Κολοκύθας Πάτεραι, μετὰ τὸν Ἀδρ. Κιχώτην Ἀρχιζιζάνιον, Χρυσὸν Ἀμμουδιάν, Ἔτσι μάρεσι, Ἀδρ. λὰ-σὺλ-μὲ, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιν, Δέαν, Καλλιτέχνιν Διαβολίσκην, Ναυτοπούλιν καὶ Λύραν τοῦ Ἀρίονος — ἡ Κυμοδόχη μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα — ὁ Ἀγρυπτος Φάρος μετὰ τὴν Φίλεργον Χελιδόνα, Ταπεινὸν Ἴον, Ἀδρ. Κιχώτην καὶ Μαρίδα τοῦ Παλῆρον — ἡ Εὐαρκὴ Καντζιώτισσα μετὰ τὴν Εὐτυχὴ Θρητήν, Ἑσπερίαν Ἀδραν καὶ Φῶτον Ἀπόλλωνα — ἡ Λευκοπέπλος Νύμφη τῶν Δασῶν μετὰ τὰς Καλλιτέχνιδας (Ἑλληνίδα καὶ Μέλλουσαν) καὶ μετὰ τὴν Καρδερίαν — ἡ Τρικέφαλος Ὑδρα μετὰ τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν, Τοῖν-Τσῶν, Ἑλληνικὸν Φρούριον, Ξεστηνεμένην Ἡπειρώτισσαν, Χαλασμὸν Κόσμον καὶ Ἀγκυραν τῆς Ἑλπίδος — ἡ Ἐρδοξος Σαλαμίς μετὰ τὴν Χρυσὴν Βροχήν, Φθινοπωρινὴν Βροχήν καὶ Ταπεινὸν Ἴον — ἡ Θαλασσοζάλη μετὰ τὸν Ἡσυχὸν Ἀεράκι, Τί με Μέλεις, καὶ μετὰ τὸν Ἀγκυράκι — τὸ Ἀγκάθι μετὰ τὸν Θανυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Τοῖν-Τσῶν, Ναυτοπούλιν καὶ Τρυφονάκη ἡ Σημαία τῆς Ἀρίας Λάυρας μετὰ τὴν Μαρίαν Ν. Λεβίδου καὶ Δέαν — ὁ Πεζοναύτης μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Καρδερίαν, Τρεχαγενοπούλιν καὶ Ἔτσι μάρεσι — ἡ Νεράϊδα Μαντζουράνα μετὰ τὴν Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ, Νεράϊδα τῆς Σκύρου καὶ Καταχθόνιον Πνέυμα — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μετὰ τὸν Σοφὸν Σολομῶντα καὶ μετὰ τὸν Ἀγκυράκι — ἡ Λευκὴ Χιὼν μετὰ τὴν Λύραν τοῦ Ἀρίονος καὶ Βίγλαν — ἡ Ναυτοπούλα μετὰ τὸν Ὀλύμπιον Δία καὶ Ἀγκυραν τοῦ Ἑλέου — καὶ ὁ Κροκόδειλος τοῦ Νείλου μετὰ τὸν Ἀνεμοστρόβιλον καὶ τὴν Ἀμαλίαν Κρημίδην.

Ἀσπασμοί, πληροφορίες. — Ἡ Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ ἐρωτᾷ τὴν Ἀνθομένην Λεμονιάδην, ἂν τὴν εἶδε ποτὲ καὶ πῶς ἐπὶ εἰναι, διὰ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ τὴν πληροφορεῖ δὲ ὅτι ἡ φίλη τῆς ἠπατήθη, διότι δὲν ἐχόρευσε στυρόν — τὸ Τί με Μέλεις ἐρωτᾷ τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν πότε θανάτωσεν ὁ Ἀθήνας — ἡ Ἀγκυρα τοῦ Ἑλέου θὰ στείλῃ τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα ὀφείλει, μόλις ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν ἔξοχόν — ὁ Μόζαρτ ἀσπάζεται τὴν Ἥχώ — ὁ Τρομάρας τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνας — ἡ Μαρία Στούαρτ εὐχεται τὴν Αἰμυλίαν Εἰσαρμένην διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς — ἡ Λευκοπέπλος Νύμφη τῶν Δασῶν ἐρωτᾷ τὸν Μαθρον Πρίγκηπα τί ἐντυπώσεις ἔχει ἐξ Αἰδηψοῦ — ἡ Ροδόδακτυλος Ἦδος εὐχεται καλὴν πρόδοσιν εἰς τὸ Μεσολογγίτι — ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις ἐρωτᾷ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν ἂν ἔλαβε τοὺς ἀσπασμούς, τοὺς ὁποῖους ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ἄνεμον, διερχομένη ἐκ τῆς ὥρειας τῆς πατρίδος. — ἡ Ἀκτίς Ἡλίου (Ἀθηνῶν) ἐρωτᾷ τὴν Δάφνην ἂν θὰ ὑπάγῃ καὶ φέτος εἰς τὸ ἴδιον σχολεῖον — ὁ Μικρὸς Ἐθελοντὴς ἐρωτᾷ τὸν Γραβιάν· μελετᾷ; αἱ ἐξετάσεις θὰ εἶνε αὐστηρόταται! — ὁ Κροκόδειλος τοῦ Νείλου εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του τὴν Ἀνδaluσίαν ταξιδεύουσαν. — Μερικοὶ ἀπλοῖ ἀσπασμοὶ παρελήφθησαν καὶ πάλιν ἐλλείπει χώρου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διά-πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Ἀγνὴ Σῶσσε (δὲν ἀμφισβῶν ὅτι αἱ εἰσιτήριαι ἐξετάσεις ἐπῆγαν θαυμασία) Θανυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν (μετὰ τὰς θερμότητας εὐχαριστίας) Τί με Μέλεις (ἔστειλα) Μικρὸν Κινέζον Χιρ-Λάν, Μόλιν Πατῶν, Στρατηγὸν Ἀνρίβαν (τὰ γράμματα εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα, μὴν ἀνησυχεῖς) Ταχυδρομὸν Περιστερὰν (νὰ σὲ ἰδῶ!) Ἐρδοξον Στρατιώτην (δεκτόν) Δελφίνα τοῦ Εὐδείου (σοῦ εὐχομαι νὰ κάμῃς τὰ χρόνια τῆς καὶ νὰ ἰδῇς καὶ σὺ τρισέγγονα) Μέλαν Ἀετόν, Μελίσσαν τοῦ Ἰμμητοῦ (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἀδραν τοῦ Εὐδείου (λίαν προσεγῶς) Ταταραλίαν Κόρην, (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ) Μαρίαν Στούαρτ (δὲν ἀμφισβῶν περὶ τῆς θερμῆς τῆς ἀγάπης) Κυμοδόχην (διὰ καθὲ τετράδιον, ἐν 20 λεπτοῖν γραμματόσημον) Ἀνδρείον Εὐζώνον (συμφωνῶ ὁ Χίος μετὰ περισπωμένην, ἡ Χίος μετὰ ὀξεῖαν αἱ λύσεις ἐμπρόθεσμοι) Γαλαξίαν (ἔστειλα ἐκ νέου) Πεταλούδαν τῶν Σεργῶν (τί ἔχοχες ἐπιστολὴ!) Ἐβερῶδη Δουλὸν (ἔστειλα) Λευκοπέπλον Νύμφην τῶν Δασῶν (σοῦ ὀφείλει 40 λεπτὰ ἀπὸ ταχυδρομικὰ Μ. Μυστικῶν) Τρικέφαλον Ὑδραν (ἐλήφθη καὶ ἔστειλα ἄλλ' ἡ ἀπάντησις καθυστεροῖ) Ἐρδοξον Σαλαμίνα, Δ. Νικολαΐδην, Μυλαΐδην, Ἀνεμοστρόβιλον (βεβαίως δύνασαι νὰ ποταθῇς κατ' εὐθείαν. Ὁλοὶ καλὰ) Ὁρέστην Λευίτην (γράφε μοι ποῖον φύλλον σοῦ λείπει, νὰ σοῦ το στείλω) Ρωμιοπούλιν (εἶσαι σὺ ἐκείνη ἡ μικρὰ, ποῦ κρατεῖς ὀριαμθευτικῶς τὸ φυλλάδιόν μου, τί ὥραϊα ζωγραφίσας!) Μικρὸν Ἐθελοντὴν, Ἀγκάθι, Θαλασσοζάλην, Αἰκατερίνην Κοτζιάλη (πῶς ἐπέρασες εἰς τὴν Τήνον;) Θεῶν τοῦ Ζαπτείου, Γαλαρὴν Ἑλληνοπούλιν, Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Πεζοναύτην (ὄχι, ἀκόμη δὲν σοῦ ἔστειλα) Λευκὸν Μανουδάκι (δὲν ἔχετε πλέον σταφύλια, ἔχετε ὅμως. . . κρασί! Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ἔχῃ κανεὶς ὅλα μαζί καὶ πάντατε!) Σόλων τὸν Νομοθέτην (δὲν εἶνε ἀνάγκη τοῖς τὸ λέγει ἡ σιωπὴ σου) Ἀνδρείον Ἀργοναυτήν, Καλλιόπην Στελιοπούλιν (ἔστειλα 33 καὶ 34) Σοφὸν Πιττακὸν (ἡ ἐπιστολὴ σου δὲν περιεῖχε τὰς 4 δραχμάς ποῦ μοι γράφετε) Φίλεργον Κόρην (καὶ νέον ξεσπάθωμα ἡ ἀγαπητὴ μου!) Λευκὴν Δορκάδα (πολὺ καλὰ) Ζεβάν, Μαγευμένην Ἀκρογιαλίαν, (στέιλε 20 λεπτὰ διὰ τὸ πρὸς τὴν Ναυτοπούλιν τετράδιόν σου) Ζακυνθίαν Φράουσαν, κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 27 Ὀκτωβρ. ε. ε.

313. Συλλαβόγραφος.

Ἀντωνυμία, μόριον καὶ γράμμ' ἂν ἐνωθῶν, πόλιν τινὰ ἐλληνικὴν τὰ τρία ἀποτελοῦν.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

314. Μωσαϊκόν.

Ὁ Πάρις καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Αἴας, ὁ Ἐκτωρ καὶ ὁ Ἀχιλλεύς ὁ Ἄρης καὶ ὁ Χαίρεας σοὶ δίδουν τὰ συστατικά ποῦ πρέπει νὰ ζητήσῃς ἂν θέλῃς ἄνδρα ἔξοχον ἀρχαῖον ν' ἀναστήσῃς.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Εὐζώνου

315. Γωνία.

$I + + + + =$ Προφήτης
 $+ A + + + =$ Νῆσος τῆς Τουρκίας
 $+ + + + =$ Πόλις τῆς Ἰταλίας
 $+ \Omega + + + =$ Πόλις τῆς Ἑλλάδος
 $N + + + + =$ Πτηνόν

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Στρατηγῶ Ἀνρίβα

316. Πυραμῖς.

$+ \quad \quad \quad N'$ ἀντικατασταθῶσιν οἱ
 $\cdot \quad \cdot \quad \cdot$ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε
 $\cdot \quad \cdot \quad \cdot$ ν' ἀποτελέσῃσι τὸνομα ἐρπε-
 $\cdot \quad \cdot \quad \cdot$ τοῦ, αἱ δ' ἐξ ἐστιμαί τῆς βά-
 σεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ ν' ἀπο-
 τελέσῃσι τὸνομα μέρους τοῦ φυτοῦ, αἱ δὲ ἀνωτέρω
 4 τὸνομα πτηνῶν καὶ αἱ ἀνωτάται δύο ἀντωνυ-
 μίαν.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τῆς Θελοπούσης

317. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΛΛΑΔΕΠΙΑΜΟΣΧΩ σχηματίσιν σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων ποταμοῦ καὶ ὄρους.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τῆς Φλογεράς Ακτίνας τοῦ Σουλίου

318-319. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῶων.

1. Ὡν τὰς δόξας ζηλοῖς μιμοῦ τὰς πράξεις.
2. Μὴ στερεῖς τὸν ἄλλον διὰ νὰ ὠφελήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τῆς Ἀγκυράς τοῦ Ἑλέου

320-323. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογίσεως τῶν κάτωθι 17 συλλαβῶν σχηματίσιν τὰ ὀνόματα 6 ὀρέων. βα-ροσ-γε-νοσ-κι-ταυ-ρα-πιν-α-λι-ρων-ρα-τος-υ-δος-θα-ι-τα.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Φιλέλληρος Μικρασιάτου

326-330. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσιν ἄλλας τόσας λέξεις:

Κῶς, διὰ, πατρίς, ἐγώ, χοῦς.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ Αἰεῖ. Σ. Οἰκονομίδου

331. Διπλῇ ἀκροστιχίς.

Τάριχά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα μεγάλου φιλοσόφου, τὰ δὲ τε-παρτα ἀντιστράφως ἀναγινωσκόμενα τὸνομα Ἑυρωπαϊκοῦ κράτους.

1. Πτηνόν. 2. Χώρα τῆς Ἀσίας. 3. Θεὸς τῆς Μυθολογίας. 4. Πόλις τῆς Ρωσσίας. 5. Μυθικὴ νῆσος. 6. Ἑλληνικὸς λιμὴν.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Εὐατόρου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 16 Ἀυγούστου 1897.

426. Ὁράτιος (ὄρξ, τί, ὄς). — 427. Τὸ πύον τοῦ ἄρτοποιοῦ. — 428. Ἡ λέξις ὑποθε-τικωτάτη. — 429. Ὁ υἱὸς εἶνε 11 ἐτῶν, ὁ δὲ πατήρ 50. — 430 433. 1, Σύμη. 2, Ἄνδρος. 3, Κέα. 4, Σύρος. — 434-437. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων θ, σ, σχηματί-ζονται αἱ λέξεις: πεδιάς, ὄρσις, δίσκος, Σιδών. — 438-442. 1, Πάρος. 2, Κόρδος. 3, Κρόνος. 4, Μόψος. 5, Ὄνος. — 443. ΜΑΙΝΑΛΟΝ (1, ΜΑΙΝΑΝΔΡΟΣ. 2, ΝΑΪΟΣ, 3, ΛΟΝΔΙΝΟΝ). — 444. Ἐν κόποις καὶ μόχθοις τὰ καλὰ κτῶνται. — 445. Ἡ πλύντρια πλύνει.